

om iværksættelse af varetægtsfængsling ledsages af en udførlig begrundelse. Udvalget anfører i denne forbindelse, at det ikke kan udelukkes, at et begrundelseskrav i enkelte tilfælde vil kunne tvinge retten til en sådan fornyet overvejelse af sagen, at det vil få indflydelse på afgørelsen af varetægts-spørgsmålet i første instans.

Det er justitsministeriets opfattelse, at den foreslåede indførelse af en udtrykkelig regel om begrundelse af fængslingskendelser må tillægges betydelig vægt. Med henblik på at understrege betydningen heraf og bidrage til, at omfanget af varetægtsfængslinger holdes inden for de snævrere mulige grænser foreslås en skærpelse af kravene til konkrete holdepunkter for tilstedeværelsen af de fængslingsgrunde, der er nævnt i bestemmelsen. I § 762, stk. 1, nr. 1-3, foreslås således »grund til at antage/frygte« ændret til: »bestemte grunde til at antage/frygte«.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 1, nr. 2*, der med sproglige ændringer svarer til den gældende bestemmelse i § 780, stk. 1, nr. 2, litra b, er identisk med udvalgets forslag bortset fra den nævnte skærpelse af kravet til konkrete holdepunkter for tilstedeværelsen af den fængslingsgrund, der er nævnt i bestemmelsen. Som nævnt i bemærkningerne til udvalgets forslag er der ved den ændrede formulering ikke tilsigtet nogen realitetsændring i forhold til den gældende bestemmelse. Fængslingsgrunden er den samme, nemlig risiko for, at sigtede, hvis han forbliver på fri fod, vil begå ny kriminalitet af samme art som den, han nu sigtes for. Ved udtrykket »ny lovovertrædelse af den foran nævnte beskaffenhed« sigtes til ligeartet kriminalitet i bredeste forstand på samme måde som efter den gældende bestemmelse.

Stk. 2 vedrører betingelserne for at iværksætte varetægt af hensyn til retshåndhævelsen (§ 780, stk. 1, nr. 2, litra d, i den gældende bestemmelse). Bestemmelsen, der svarer til udvalgets forslag, er af systematiske grunde foreslået udskilt som et selvstændigt stykke.

Til § 763.

Bestemmelsen vedrører spørgsmålet om varetægt i forbindelse med overtrædelse af vilkår, der er fastsat i forbindelse med prøveløsladelse, i betinget dom eller ved betinget benådning eller overtrædelse af bestemmelser, der er fastsat i dom eller kendelse efter straffelovens §§ 68, 69, 70 eller 72.

Efter den gældende bestemmelse i § 1004, stk. 3 og 4, er det en grundlæggende betingelse for varetægtsfængsling, at vilkårsovertrædelsen er af en sådan art, at der efter rettens opfattelse foreligger

spørgsmål om fuldbyrdelse af fængselsstraf eller indsættelse i anstalt (genindsættelse).

Udvalget har foreslået bestemmelsen ændret, således at det afgørende for anvendelse af varetægt er, at varetægtsfængsling må anses for påkrævet for at forebygge ny lovovertrædelse eller anden vilkårsovertrædelse, og om frihedsberøvelsen samtidig er forsvarlig under hensyn til bl. a. karakteren af vilkårsovertrædelsen og sigtedes personlige forhold. Udvalget anfører, at bestemmelsen kan anvendes til at afbryde en påbegyndt social deroute, der må frygtes at ville ende i ny kriminalitet.

I betænkningen Kriminalforsorg-Socialforsorg (nr. 752/75) foreslås anvendelsen af § 1004 begrænset til tilfælde, hvor der er truffet afgørelse efter straffelovens §§ 68-70 og 72. Justitsministeriet har derfor fundet det rettest foreløbig at bibeholde de gældende regler på dette område. § 763 svarer med sproglige ændringer til den gældende § 1004, stk. 3 og 4.

Til § 764.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 3* svarer til den gældende § 731, stk. 1, litra a, men foreskriver, at forsvarerbeskikkelse skal ske allerede i det retsmøde, hvor varetægts-spørgsmålet behandles. Det er således efter forslaget ikke tilstrækkeligt først at beskikke forsvarer, når kendelse om varetægt er afsagt.

Udvalget har overvejet, hvorvidt der i retsplejeloven bør optages en bestemmelse, der pålægger forsvareren at tale med sigtede inden retsmødet. Udvalget har dog afstået fra at foreslå en sådan udtrykkelig bestemmelse under henvisning til, at kan forsvareren ikke af sin professionelle ansvarsfølelse for hvervets udførelse motiveres til at tale med sigtede, vil en samtale fremtvinget af loven næppe være af væsentlig værdi. Derimod vil det formentlig være hensigtsmæssigt, hvis dommeren ved retsmødets begyndelse sikrer sig, om sigtede har haft lejlighed til at tale med forsvareren, og om fornødent på begæring giver en kort udsættelse med henblik herpå.

Justitsministeriet er enig i, at det er af afgørende betydning, at sigtede har mulighed for at tale med sin forsvarer inden retsmødet. Efter justitsministeriets opfattelse bør en sådan regel dog ikke optages i loven af de grunde, som udvalget har anført.

Som nævnt under de almindelige bemærkninger punkt 6 f har udvalget tillagt kravet om begrundelse af fængslingskendelser betydelig vægt og foreslået, at det ved en udtrykkelig regel præciseres, hvilket omfang begrundelseskravet har. Ud-